

Školitelský posudek na písemnou část magisterské diplomové práce Vojtěcha Vodochodského „Herecká postava a žánr“

Úkolem Vojty Vodochodského v písemné části diplomové práce bylo popsat vlastní zkušenost při vytváření herecké postavy v tak rozličných „žánrech“, jako je konverzační typová komedie, postdramatické divadlo nebo muzikál. Na pomoc pro vymezení pojmu herecká postava si správně vybírá literaturu, která tento pojem rozebírá jak z hlediska teoretického (Zich), tak praktického (Stanislavskij tlumočený Lukavským).

Na mé naléhání vynechal Vojta úvodní část, pokoušející se o historický exkurs do problematiky hereckých metod souvisejících s moderním divadlem 20. století, a zaměřil se pouze na dva „krajní postupy“: principy tvorby herecké postavy u Stanislavského ve srovnání s postupy postdramatického divadla. Ve druhém případě mu byly oporou názory Zdeňka Hořínka a H. T. Lehmana. Zkrátil si tím sice rozsah práce, ale tím, že se zaměřil na dialog mezi vlastními praktickými zkušenostmi a pregnantně vyjádřenými názory příslušných autorit, došel myslím k sympatické sebereflexi při zvládání tvůrčích problémů v rozličných prostředích na úkolech velmi rozdílného charakteru.

Je pochopitelné, že nejvíc pozornosti zaměřuje na zkoušení „postdramatického“ textu, jak si s kolegy žánrově vymezili současnou hříčku francouzsky píšící rumunské autorky Alexandry Badey (*Evaluace kvality a etiky v evropských veřejných zakázkách*), která mu poskytla největší hereckou příležitost a nejkonzentrovanější „týmovou“ spolupráci. V případě převzaté role v muzikálu (*Šakalí léta*) i v zásadě typového obsazení v dramatizaci humoristického románu (*Saturnin*) popisuje problémy běžné jak v situaci, kdy herec musí převzít jako záskok jednu z hlavních rolí, tak při konvenčním

zkoušení komedie v komerčním bulvárním divadle. Prokazuje přitom schopnost průběžně a pružně reagovat na tvrdé podmínky zkoušení, pracovat samostatně, ovšem s vědomím celku. A že každou práci na herecké postavě „dělá tak, jak nejlépe umí“.

Práce je přehledná, strukturovaná do kapitol, které nepostrádají zobecňující konstatování včetně shrnujícího závěru, nad kterým si uvědomuji obecnější problém, jakým je pronikání „módních“ pojmů do inscenační praxe a jejich vágnost, resp. jejich nepřesné užívání inscenátory, s nimiž Vojtěch spolupracoval: viz např. zjištění, že postdramatický text vlastním hereckým jednáním na jevišti dramatizovali, a přesto zůstal dominantní složkou inscenace, takže výsledný tvar nelze definovat jako čistě postdramatický, když jsou v něm užívány postupy, které dobře známe např. ze staré komedie či z modernistických postupů avantgardy.

Vzhledem k tomu, že všechny předlohy i režijní postupy vyžadovaly přístup „zvenčí“, z odstupu – jak také sám uvádí v závěru – může se Vojta na základě zkušeností z komedie, grotesky či postdramatického textu přiřazovat „spíš ke komediálnímu typu herce“, což si prý prací potvrdil. Přeji mu, aby na základě dalších – jiných – příležitostí měl možnost získat zkušenosti i v jiných žánrech a objevit či znovu si potvrdit také sílu *dramatického* umění.

Práci doporučuji k obhajobě.

Zuzana Sílová